

KLAS EKMAN



IKAR

# SCHOPNÍ VŠETKÉHO

*Sú cesty, z ktorých  
nieť návratu*

KLAS EKMAN

# SCHOPNÍ VŠETKÉHO

*Preložila Jana Obertová*

***IKAR***



Klas Ekman  
DE KAPABLA

Copyright © Klas Ekman 2020  
Published by agreement with Salomonsson Agency  
Translation © 2021 by Jana Obertová  
Jacket design © Diana Delevová  
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7916-2

*Zbehlo sa to tak rýchlo, až sa jej svet  
začal rúcať pod nohami.*

*Sotva pred mesiacom robili Anne najväčšie starosti  
problémy so synom a život s nudným manželom.*

*Teraz ukladala časti tela do vriec na odpadky.*

*Potom si dala studenú sprchu, a keď sa zbadala v zrkadle  
v kúpeľni, prekvapilo ju, že vyzerá presne tak ako zvyčajne.*

*Akoby sa nič nebolo prihodilo.*

*Nezostala však rovnaká.*

*Alebo až teraz to bola naozaj ona?*

*A všetko, čo sa udialo, odhalilo jej pravé ja?*

*Bola to skutočne desivá myšlienka.*



# 1. KAPITOLA

*Utorok 26. septembra*

Detský psychológ sa poškrabal po brade a suché šupinky kože mu padali na tmavý vlnený pulóver. Počas stretnutia ich pribúdalo a Annu podnietili k myšlienkam na prvý sneh. Už doň nezostávalo veľa mesiacov, leto ubehlo rýchlo napriek tomu, že bolo oveľa únavnejšie ako po minulé roky.

„Sixten je mimoriadne citlivé dieťa,“ povedal psychológ a vyzeral, akoby práve v tej chvíli urobil veľký objav.

Videla, že Magnus sa uškrnul. Jej manžel sa neobával vyjadriť, čo si myslel, bola to jedna z jeho povahových črt, ktoré na ňom neprestala zbožňovať.

„Veľmi citlivé dieťa,“ pokračoval detský psychológ a hodil pohľad do svojich záznamov. Vzápätí si ich postupne jedného po druhom premeral spoza rámu svojich zacapkaných okuliarov. Jeho hlas uspával. Čo za prízvuk mal? Poľský alebo nemecký? Nemohol byť oveľa starší od Anny. Azda aj mladší. V každom prípade nanajvýš štyridsaťročný.

„Čo máme robiť?“ spýtal sa Magnus a pomaly si prešiel rukou cez husté prešedivené vlasy.

„Bezpečie. Stabilita,“ vyhlásil psychológ a Anna cítila, ako jej zovrelo hrdlo. Bezpečie a stabilita sú nesmierne dôležité práve počas vyšetrení a liečby.

Magnus sa nadýchol. Anna začala krútiť obrúčkou na prste ako vždy, keď ju ovládli nepokoj a stres. Občas tým

Magnusa dráždila, pretože sa vzali bez zasnúb a Annino krútenie obrúčky si vysvetľoval ako pasívne-agresívne pripomenutie, že dostala iba jeden prsteň. V tom sa však mýlil. V ten deň bola obrúčka voľnejšia ako obyčajne.

„Chcem povedať, že vašou terajšou úlohou bude vyľúčiť všetky rušivé momenty života,“ oznámil psychológ. „Najlepšie bude sústrediť sa, aby okolo Sixtena vládlo čo najpokojnejšie prostredie. Podľa môjho názoru mu to v budúcnosti veľmi pomôže. V každom prípade to bude naňho pôsobiť upokojujúco a dúfajme, že mu aj mnohé uľahčí.“

„Čo myslíte tými rušivými momentmi?“ spýtala sa Anna. „Všetko, čo spôsobuje nepokoj.“

„Nejdeme sa sťahovať ani sa rozvádzať či robiť nejaké iné hlúposti,“ zamrmlal Magnus, akoby mu pripadala táto myšlienka úplne absurdná. „Kde inde by bolo stabilnejšie ako doma?“

Psychológ prikývol.

„Zaiste. Podľa mojich skúseností má však chlapec ako Sixten trochu priveľa aktivít. A možno aj príliš mnoho kontaktov. Preto by som vám chcel navrhnúť, aby ste sa každý deň držali rovnakej rutiny, a tak sa vyhli uzavretosti a záchvatom v súvislosti s nečakanými situáciami. Aspoň počas vyšetrení. Dospel som k záveru, že by bolo výborné, keby ste mi na našom najbližšom stretnutí mohli porozprávať o takých rušivých okamihoch, ktorých ste sa vzdali alebo ste si dopriali od nich pauzu,“ dodal.

„Zoznam?“ podotkla Anna.

„Áno, domnievam sa, že by to bolo užitočné dokonca aj pre vás samých, aby ste porozmýšľali, ako žijete, a odstránili, čo nie je potrebné a čo asi Sixtena zaťažuje. Usudzujem, že práve teraz potrebuje väčšmi pokoj ako stimuláciu. A to by mohlo byť azda prospešné aj pre vás.“

Anna vzdychla. To nevyzeralo dobre.



„Cítite sa schopní prijať výzvu?“ spýtal sa psychológ tónom, o ktorom Anna zapochybovala, že by mohol byť empatický. Vzala do ruky papierovú šálku. Našťastie na dne zostalo ešte trochu kávy. Aspoň niečo.

Sixten mal iba päť rokov, ale na jar po odchode učiteľky z materskej školy sa začal správať čoraz čudnejšie. Najskôr si to všimol personál, ktorý reagoval na skutočnosť, že sa utiahol do svojho sveta a sotva odpovedal na otázky alebo dostával nevysvetliteľné záchvaty. Vždy bol citlivý na zvuky, ale teraz to bolo ešte markantnejšie. V škôlke sa s nimi lúčil s krikom, pevne sa držiac Anny alebo Magnusa.

V noci sa pocikával.

Psychológ zmenil polohu a Anna si všimla, že si zabudol zapnúť zips na nohaviciach. Zápasila s pohľadom, aby ho udržala inde, zatiaľ čo on sedel a vykladal o bezpečí a vývoji dieťaťa, o podpore rodičov a vyšiel s návrhom, ktorý si už dávno vygúglila v množstve rodičovských fór. Takým, ktorý Magnus ovládal zo svojho štúdia.

Psychológ poznamenal, že bolo veľmi príjemné spoznať Sixtenovu rodinu a teší sa na ďalšie stretnutia.

„Žiaľ, v októbri vám nebudem k dispozícii, pretože absolvujem kurz na inom mieste, ale vrátim sa v novembri. Môžeme sa teda stretnúť siedmeho novembra?“

Anna a Magnus sa pozreli do svojich kalendárov.

„V poriadku,“ súhlasil Magnus. „Nemám v tento deň nič špeciálne.“

„Ja si vezmem voľno,“ potvrdila Anna.

Psychológ si zapísal termín a stretnutie sa skončilo.

„Ten debil povedal spoznať Sixtenovu rodinu,“ zahundral Magnus, len čo si sadol do auta. „Rodinu? Kto už dnes používa také slovo? Nájdeme si radšej niekoho iného.“

„Myslíš si, že to bude odlišné?“ spýtala sa. „Veď sme dostali odporúčanie práve naňho.“

„Môžeš to aspoň s niekým preveriť?“

„Je vraj najlepší v celom tomto regióne. Možno by si mal zavolať ty, ak si myslíš, že nájdeš lepšieho,“ vyhlásila, no odpoveďou jej bol len povzdych.

Magnus študoval psychológiu a o desať dní mal odovzdať do veľkého skupinového projektu svoje zadanie. Dal jasne najavo, že dovtedy bude mimoriadne zaneprázdnený a v strese. Potom nastane zmena. Ako zvyčajne. Bude jej môcť oveľa viac pomáhať. Hoci Anna vedela, že príde niečo nové a napokon sa beztak pohádajú a Magnus bude okolo nej v zúrivosti búchať rukami. Život ide ďalej, zvykol hovorievať. Presne ako už toľko ráz. Život sa neprestal s Magnusom zahrávať. Iní by možno niečo spomenuli o mizernom plánovaní, Magnus sa však vždy videl vo svojich očiach ako obeť hry náhod.

S riadnym vypätím si pevne pripol bezpečnostný pás. Pribral, keď začal študovať. Vyzeral ako typický štyridsaťročný otec malých detí, čo si sám nestihol uvedomiť, pretože si neustále robil žarty z opúšťajúcich sa rodičov v rovnakom veku. Zvykol tvrdiť, že je vďačný, pretože sa za viac ako pätnásť rokov nezmenil, pričom tí ostatní tučniaci ho stihli za päť.

Anna naštartovala a odviezla ho na stanicu, odkiaľ prenával vlak do mesta. Stál na nástupišti.

„Prídem večer, zlatko,“ povedal Magnus, pobožkal ju na ústa a vystúpil z auta.

Cítila Magnusove pery vždy ako bez života, alebo to prišlo časom a pochopila to až teraz, keď mala niekoho iného, s kým mohla porovnávať?

Zamierila do veľkého nákupného centra a vyhládala parkovacie miesto čo najďalej od hlavnej budovy. Ľudia

v tomto meste boli nesmierne leniví a radšej sa obrátili späť s nevybavenými záležitosťami, než by mali zastať kdesi na konci parkoviska. Tu mohla spokojne sedieť bez toho, aby jej nejaká známa zaklopala na okienko, aké je podivuhodné, že prišli nakupovať v rovnakom čase do jediného miestneho nákupného centra. To je ale náhoda, očakávalo sa, že všetci zvolajú, akoby predstierali, že žijú v riadnom meste a nie v zabudnutom, zaspatom mestečku, aj keď väčšom. Svet je malý! zvykli vravieť, akoby tento útvar nebol až priveľmi miniatúrny v porovnaní s väčšinou ostatných. Mnohí si navrávali, a dokonca sa nútili tvrdiť, že bývajú vo väčšom meste, ako si mysleli iní. Ich vlastné bolo také anonymné, že v miestnych novinách uverejnili oznam, keď v televíznej súťaži položili otázku o tunajšom horskom hrebeni s okruhliakmi. Nikto zo súťažiacich nevedel odpovedť.

Oprela si čelo o volant a rozplakala sa. Takmer ju to bolelo, akoby si slzné kanáliky nezvykli, že ich možno používať. Anna plakala pre Sixtena, veľmi ho totiž ľúbila a nesmierne si priała, aby bol taký ako iné drobné hlúpe šteniatko, ako druhé malé deti v jeho materskej škole. Tie akoby ani nepremýšľali, iba lietali s vyplazenými jazykmi a so zelenými lesknúcimi sa sopľami víťazne visiacimi z malých noštekov. Prečo by mal byť práve Sixten citlivý? To chlapcov vždy priviedlo do nešťastia. Nemohol byť väčšmi ako jeho otec?

Anna po chvíli prestala plakať a skontrolovala svoj výzor v zrkadle auta. Ako obyčajne ju prekvapil. Len ťažko chápala, že osoba v zrkadle je v skutočnosti ona sama. Tie vrásky by tam nemali byť. A nad ústami sa jej objavila hrubá línia, ktorá jej naozaj nepristala. Očné bielka mala červené a maskaru rozmazanú. Odtrhla kúsok z papierového kotúča v priehradke auta. Veľmi to nepomohlo. Márne sa pokúšala vymyslieť nejakú výhovorku, aby kolegyne nezačali zbytočne klebetiť.

Keby mali iba Siri, mohlo byť všetko oveľa ľahšie. Sixtenova veľká sestra bola o dva roky staršia, sebavedomá, silná a nebojácna a chodila do školy hneď vedľa Sixtenovej materskej školy. Aspoň niečo uľahčovalo situáciu, keď vznikli toľké nepríjemnosti okolo Sixtenovho správania. Siri bola presne také dievčatko, akým si Anna priala byť, keď bola malá.

Bude to ťažký a smutný víkend. Aby nesklamala Sixtena, musí rozčarovať iného človeka – a samu seba.

## 2. KAPITOLA

*Štvrtok 26. a piatok 27. septembra*

Roger prišiel kolísavo s podnosom frťanov. Kolegovia jasali a udierali päšťami do stola v pube. Johan sa cítil až trápne triezvo. Musel počkať na presunuté rokovanie s klientom a dorazil až o hodinu a pol neskôr ako ostatní. Tí už boli riadne v nálade a vítali ho tak rozjarene, až to vyzeralo hrozivo. Firemné stretnutia po práci bývali často civilizované, ale niekedy padli až na dno, čo vyústilo do zvláštnych krízových rozhovorov. Po všetkých tých rokoch Johan znovu cítil tú atmosféru predtým, než sa celkom odtrhli z reťaze.

„Daj si, Johan!“ zakričal Roger. „Musíš nás dobehnúť. Hoď do seba tri po sebe.“

Pracovný čas sa skončil, ale iba na papieri. Roger šéfoval stále. Celej partii rozdával drinky a Johan dostal hneď tri naraz.

„Musím trochu zmierniť,“ oznámil Johan, ale Rogerovi sa to nepozdávalo. Niečo na rozhodných ústach, silnom zahnutom nose a až nadmieru hustej bielej hrive mu dodávalo aj v bežnom stave výzor dravého vtáka. Teraz vyzeral, akoby poľoval na škrečka.

„Dočerta, Johan,“ povedala Lena. „Ako často chodievame takto von?“

Tvár nakrátko ostrihanej asi tridsaťpäťročnej ženy tvorilo približne zo sedemdesiatich percent čelo a zvyšok sa vtla-

čil medzi neho a neprimerane veľké ústa. Sofia, nová bledá blondínka, ktorá bola v ich projektovej skupine, ticho sedela a hľadela naňho. Vždy pri nej myslel na krehkú ohýbajúcu sa rastlinku.

„Nerob sa a hoď to do seba,“ volal Roger. „Kašli na to, čo bude zajtra. Musíme to osláviť.“

„Johan! Johan!“ skandovala Lena a stiahla so sebou firmných veteránov Håkana, Pelleho a Björna. Napriek tomu, že dnu bolo teplo, všetci traja mali na sebe takmer identické motorkárske bundy. So svojimi sivými dozadu ulízanými účesmi by mohli byť trojčatami.

„Jasné, jeden pohárik mi hádam neuškodí,“ prikývol Johan a vypil všetky tri.

„Pivo, pivo, pivo – *beer, beer, beer!*“ zakričal Pelle.

Takéto niečo by nezavolať ani jeden rozumný človek, ale Pelle to pokašlal. Roger pokrútil hlavou.

„Ste nenapraviteľní,“ vyhlásil Roger a spokojne stiahol ústa. Zdvihol sa a vrátil k baru. Johan videl, ako Roger akčne odstrčil inú skupinku, ktorá rázne protestovala. Málokto miloval stretnutia po práci tak ako Roger a nijaký iný človek nesmel stáť v ceste k úspešnému záveru alebo márneť jeho čas.

Vrátil sa s niekoľkými pollitrovými pohármi piva.

„To je IPA?“ spýtal sa Björn znepokojene. Vo firme ho pokladali za fajšmekra.

„Samozrejme,“ odvetil Roger.

Spoločnosť pila rýchlo. Bola to tradícia. Roger vzal ďalšie kolo a potom ešte.

Johan zbadal, že Lena sedí a pozoruje ho. Riadnu chvíľu vládlo ticho, čo bolo mimoriadne nezvyčajné. Potom si uchlipla a naklonila sa k nemu ponad stôl.

„Ty s niekým šukáš,“ skonštatovala.

Johanove líca zrumeneli, Lena sa hodila dozadu na červenú lavicu a rozosmiala sa.

„Ja som to tušila,“ vykrikla. „Vedela som to! Dofrasa, také niečo na ľuďoch vždy zbadám. Mám nadprirodzené schopnosti.“

Všetci sa pozerali na Johana. Niečo sa zjavne stalo.

„Ty niekoho preťahuješ!“ kričala Lena. „Rozprávaj!“

„Vyzerá skutočne v rozpakoch,“ pridal sa Björn.

„Prestaň,“ zmohol sa Johan. Nenávidel svoje líca.

„Vidieť ti to na tvári,“ pokračovala. „A nie je to malá Märta! Máš vzťah! Preto si si vyholil hlavu a začal behať!“

„Johan...“ začal Roger a krútil hlavou. Ale usmieval sa. Roger pokladal neveru za znak mužnosti. Netrápilo ho to, najmä nie za takýchto okolností.

Johan odpil veľký dúšok piva a utrel si penu z hornej pery.

„Budeme sa rozvádzať,“ oznámil. „Už je to jasné.“

Očakával, že niekto povie niečo poľutovaniahodné, ale nikto nemal žiadne námietky.

„*To je pre teba len dobre.* Ona je drbnutá ľadová kráľovná. A ten nový svieži štýl ti pristane,“ skonštatovala Lena.

Sofia sedela a značne opitá sa kolísala tam a späť.

„Akoby si opeknel,“ usúdila. „Hovorili sme o tom.“

„Nechápem, prečo si tak dlho čakal s oholením vlasov,“ dodala Lena. „Je to naozaj fantastické.“

„Našťastie nemáte deti,“ prehodil Roger. „Nikto nebude trpieť.“

Práve to bola jedna časť problému, možno najväčší dôvod, prečo manželstvo vychladlo tak skoro. Každý sedel vo svojom kúte pohovky a pozeral na Netflix, akoby medzi sebou vytvorili miesto pre dieťa alebo potomkov, ktorí nikdy neprišli.

„Nežiješ, ak nemáš za sebou aspoň dva rozvody,“ mudroval Håkan, ktorý prežil tri manželstvá a mal deti s dvomi exmanželkami.

„Kto je tá nová?“ spýtala sa Lena. „Musíš rozprávať.“

„Nikdy sme si nemysleli, že by si mohol opustiť Märtu, jedine ak stretneš nejakú inú,“ rýpala Sofia a znovu sa zasmiala.

Cítil sa namrzený, pretože to bola pravda. A takisto bolo nepríjemné dozvedieť sa, že sa o ňom bavili.

„Potrebuješ ešte jedno pivo,“ vyhlásil Roger.

„Najskôr hovor,“ nútila ho Lena.

„Nepoznáte ju,“ zahmlieval Johan.

„Klameš,“ namietla Lena. „Je to tá malá červenovlasá vo vedľajšej budove?“

„Johan potrebuje ešte jedno pivo,“ zopakoval Roger. „Dajte si pauzu, pretože chcem všetko počuť.“ Odišiel k baru.

„Nie je to tá červenovlasá,“ odvrkol Johan. „Prestaňte.“

„V každom prípade ju poznáme,“ dotierala Lena. „Vidíme to na tebe.“

Aby sa vyhol diskusii, odišiel na toaletu. Už sa cítil riadne opitý. Poháriky tvrdého ho zmohli, kývalo ho dopredu a dozadu pri páchnucom pisoári a musel sa riadne snažiť, aby si neoprskal nohavice. Umyl si ruky a zostal stáť. Čo si medzi sebou teraz rozprávali? Vždy sa držal bokom, keď sa pýtali na jeho súkromný život. Bol tak ľahko čitateľný?

Johan zostal ležať v posteli dávno potom, ako sa zobudil, pripravený vyskúšať trasúce sa nohy. Bolesť hlavy bola ťažko definovateľná, každá jedna časť protestovala. Pravdepodobne sa povracia, len čo sa postaví.

Napokon sa odvážil vstať a zísť do kuchyne na prízemí radového domu.

Märta zdvihla pohľad od novin s úsmevom, ktorý sa jej nezračil v očiach. Mala na sebe kimono a tmavé vlasy zvia-



zané do zámerne neporiadneho uzla, ktorý sa stal akýmsi víkendovým symbolom.

„Sadni si,“ vyzvala ho a ukázala na stoličku. Ona vstala, prešla ku kávovaru a naliala čiernu kávu do veľkej šálky. Plnú ju postavila pred Johana.

„Dobré ráno, miláčik,“ dala mu pusku. Bola to rutina. Aj on ju zvykol ráno pobozkať napriek tomu, že sa rozhodli ísť každý svojou cestou. Už ju však nevolal miláčikom.

„Dobre ste sa včera zabávali?“ spýtala sa Märta.

„Bolo celkom fajn,“ odvetil a pokúsil sa spomenúť si, čo sa vlastne udialo. Veď nemal predsa okno, pomyslel si, všetci tárali iba o bezvýznamných veciach. Nebolo tam nič, čo by stálo za rozprávanie, nijaké klebety, nič. Trochu ho zabolelo brucho, keď si spomenul, čo vravela Lena. Vyšlo predsa najavo, že spal s niekým iným ako s Märťou.

Mal by jej to povedať? Nie, zdalo sa mu to zbytočne tvrdé. A najmä by to mohlo byť veľmi ťažké.

„Pôjdeš aj na stretávku cez víkend?“ vyzvedala sa Märta.

Johanovi zastala káva v hrdle. Stretnutie bolo jedným z horších klamstiev. Utriel si ústa a prikývol.

„Zároveň som trochu nervózny,“ priznal.

„Veď teraz si úplne iný,“ nadhodila Märta.

Johan odpovedal úsmevom, dúfal, že vyjadruje vďačnosť. Nikdy by nešiel na skutočnú stretávku, znelo to však ako rozumná výhovorka. Mohol celkom jednoducho vyhľadať svojich starých spolužiakov na facebooku a po príchode domov si robiť žarty, ako vyzerali. Už si pozrel fotografie niektorých z nich a mohol skonštatovať, že čas vôbec nebol milosrdný. Zvláštne bolo, že ľudia, ktorí boli pekní v dospievajúcom veku, sa tak neskutočne málo starali o svoj zovňajšok, keď im pribudlo pár rokov. Ak niekoho pokladali za pekného, tak si to pravdepodobne nejakým spôsobom nahováral, aj keď to už tak nebolo?

Märta odišla z kuchyne, on sedel pokojne, počúvajúc cvrkot, keď cikala, zvuk, keď si umývala zuby a zvláštne žblnkanie, keď si vyplachovala ústa. Pripadalo mu čudné, že sa každé ráno nebude začínať počúvaním tohto rituálu. Zvukov, ktoré sa vždy opakovali v presne rovnakom poradí po dopití raňajšej kávy. Johan nedokázal presne určiť, ako to vníma. Čiastočne cítil úľavu, ale predsa len by mu to mohlo chýbať.

### 3. KAPITOLA

*Sobota 28. septembra*

Anna objala Johana a pritisla sa pevne k jeho telu. Objatie však trvalo iba niekoľko krátkych sekúnd, lebo sa dohodli, že budú opatrní. Nemohli vedieť, či tam nebude niekto známy, akokoľvek nepravdepodobne to mohlo vyzerať.

„Ahoj, kde si sa tu vzal?“ vyslovila s hraným prekvapením. Neznelo to presvedčivo. Všetko, čo sa naučila na gymnáziu na hodinách dramatickej výchovy, akoby odviaľ vietor.

Jeho vôňu cítila v nosných dierkach. Zmes potu a parfumu, ktorý nepoznala, ale voňal ťažko a chlapsky. Parfum bol však na ňom to jediné chlapské. Pre ňu bola jeho vôňa ako pokus skryť mäkkosť, a tým sa jej ešte väčšmi páčil. Johan bol nezvyčajne citlivý, to tvorilo dôležitú súčasť všetkého, čo ho robilo atraktívnym. Johan naozaj nebol Magnus. A vynikal podstatne lepšou formou. Veľa behával a od ich prvého stretnutia si vycibril štýl. Skutočnosť, že si oholil riedke vlasy, znamenala veľké plus.

Dlhú chvíľu len tak stáli uprostred recepcie a hľadeli na seba.

„Dáme si pivo?“ spýtal sa Johan.

Mohli si vypiť pivo uprostred všetkých tých ľudí? Jedno nevyhnutne potrebovala. Koho by sem čerti nosili.

Anna cestovala do tejto malej diery rôznymi obchádzkami. Domov už mohla ísť aj s Johanom, ale sem sa musela

dostať pre istotu sama. Nechcela, aby ju niekto videl nastupovať do Johanovho auta. Naspäť ju už mohol vysadiť na nejakom vhodnom mieste a bolo ľahšie povedať, že ju z mesta hodili domov. Asi to neznelo celkom logicky, ale vedela, že pre Magnusa by bolo podozrivejšie, keby odišla v aute s mužom. Vlastne to bol nepotrebný bezpečnostný manéver, ale za terajšej situácie sa neodvážila zbytočne riskovať. Opatrnosť bola nesmierne dôležitá. Ak bude Magnus prezeráť jej peňaženku, zbadá, že bola na mieste, kde sa cvičí joga, a dokazoval to aj účet za kávu a zopár fit tyčieniek. Nebolo však vôbec jednoduché dostať sa sem do tejto divočiny. Musela niekoľkokrát prestúpiť na iný autobus a absolvovať nekonečne únavnú trasu pozdĺž smutných lesných cestičiek. Aj príroda v tejto časti krajiny pôsobila depresívne, tmavo, jednotvárne a nezáživne.

„Áno, dáme si pivo,“ súhlasila a prikývla tak horlivo, až jej vlasy padli do tváre. Odhrnula ich a usmiala sa, dúfala, že zvodne.

Johan objednal dve veľké silné pívá, domáce remeselné tu nemali. Pivo chutilo, akoby ho rozriedili vodou, zvláštna bublinková chuť okamžite vyvolala v Anne spomienky na dávne žúry v mladosti: Lucia, študentské večierky a tmavé lokály s kovovými stoličkami, ktoré sa dali ľahko poutierať. Bozkávanie s chlapcami, ktorí páchli alkoholom a tabakom.

Porovnávali svoje klamstvá.

„Kurz jogy. To je dobré,“ uznal Johan.

„Stretávka znie lepšie.“

„Märta nie je žiarlivá. Nebude ma podozrievať, že by som niečo také skúsil. Asi by ani nepripustila, že by som to dokázal,“ dodal a na chvíľu stíchol. „A že by to niekto chcel so mnou robiť.“

Anna sa len usmiala, neprišla jej na um nijaká dobrá odpoveď.